

Leto XIII.

V Ljubljani 1. februarja 1944.

Štev. 7-8.

Roris Kerč

Grenki cvet

(Meditacija za svečnico iz zbirke »Roža skrivnostna.«)

cise, smo se ustavili, trgali jih pa nabrali. Pa ni bilo res ne prvo ne lepe šopke.

Nad svetim templjem je bilo razgrnjeno prostrano nebo, umirjeno in vase zaprto. Nekje v tempeljskih dvorih so duhovniki peli psalme pričakovanja in pesem je prošee odmevala ob stebrih ter budila v vseh navzočih željo po Mesiju.

Simeon pa je držal na rokah Dete in mislil na svoje ljudstvo. Prsi so se mu dvigale in iz srca mu je hotelo planiti kot mladostni vrisk, kot povabilo k veselju:

»Okraši svoje bivališče, Sion, in sprejmi Kristusa Kralja! Objemi Marijo, ki je vrata nebeška. Ona namreč nosi slavnega Kralja nove luči. Tam stoji Devica, na svojih rokah nosi Sina, ki ga je rodila pred zgodnjo danico.«

Pogled mu je šel preko tempeljskih zidov k nebu, kjer je njegova duša slutila mir. Prošnja po večnem miru je zadržala v njem, tista velika prošnja, ki živi v vsakem sreju in trpi po izpolnitvi. Nato mu je preroški pogled zdrknil v življenje Matere, ki je stala pred njim. Bal se je, da bo njegova beseda grenka, pa jo je blagoslovil in potlej dejal:

»In tvojo dušo bo presunil meč...«

V Mariji je vstala strašna slutnja o trpljenju.

Roža skrivnostna je cvetela v pomlad, a pomladi ni brez viharja. Pomlad in viharji, to je dvoje in vendar tudi eno.

* * *

Dobro se spominjam svojih pomladanskih izletov. Mladi smo bili in pomlad je naslala rož po travnikih, da smo morali za njimi. Hiteli smo iz vlaka v cesto in grič. Ko smo ugledali prve narnismo. Glejmo jih! Ko se bomo vračali, jih bomo drugo. Ostali smo na robu gozda in si jih natrgali

Narcisa. V trpki pomladi cvete, v megli in viharju, a veruje v sonce in ne skriva svoje lepote. Tako radodarno se nam daje vsako leto.

Če bi stopil k učenjaku in ga poprašal o narcisi, ne bi govoril o njeni lepoti. Povedal bi, da narcisin cvet poji grenak sok, ki je skrit v drobnih žilah dehtečega cveta.

Narcisa — grenki cvet!

Marija!

Po bridkosti bega v Egipt, je našla v Nazaretu zopet dom in mir, le Simeonova beseda je vedno živela v njenem sreću.

Bodočnost!

Zagrinjalo je viselo na dnevih prihodnosti in vedela je samo to, da skrivajo bolečino. Božji otrok ji je vzbujal misel na Moža bolečin, ki ga je napovedal prerok Izaija. Iskala je odgovora v svetih pismih, ki so govorila o odrešenju ljudstva iz teme in je zopet našla besedo o trpljenju.

Mati! Tvoja bolečina...

»Ne imenujte me Noeme — to je Lepe, ampak imenujte me Maro — to je Grenko.«

Tako je Marija verovala v obljubo trpljenja, a vse bolj je verovala v Boga.

Človeška domišljija, ki se steguje v prihodnost, išče v prazno in najde le noč. V Bogu usidrana duša pa stopa v bodočnost varno, ker verno gleda na roko, ki ji kaže pot v temi. Čim dalje mora tavati v mrak, tem zaupneje se ozira v božje roke, ki se ji ponujajo iz teme v pomoč in varstvo. Vera v božjo previdnost razblinja vsako meglo, pomiri vsak vihar in prinaša v vsako življenje vedrino in sonce.

In Marija je verovala v božjo Previdnost.

Kot roža narcisa — grenki cvet, ki megli in viharju nakljub evete v novo pomlad, nas kliče k veri v sonce in nam iz tegobe teh dni obrača pogled v nebo.

Slovo od jaslic

(Na sv. Tri kralje — zadnji božični praznik — popoldne je dtjaški pevski zbor bežigradske župnije priredil za vso faro, zlasti za mladino, svojevrsten »obisk pri jaslicah«. Po litanijah je zapel 13 božičnih pesmi, ki jih je recitator — kot pastir pri jaslicah — s toplo besedo še posebej sproti vezal v vsebinsko enoto, obenem pa duše rahljaj za pravo razpoloženje. V priznanje dijakinjam in dijakom, ki so sodelovali, ter v pobudo vsem drugim, priobčujemo poslovitno besedo recitatorja pred sklepno pesmijo, Sattnerjevo »Počivaj, milo Detecé!«)

Ni več daleč dan, ko bo Marija zaslišala prerokbo starca Simeona:

»In tvojo dušo bo presunil meč bolečin.«

Nad otrokom, ki še mirno počiva med ovčami v jasliah, v zvestem varstvu svetega Jožefa in Materine ljubezni, visi že senca križa. Morda je to le senca svetilke pod stropom? Ne, to je senca velike besede:

»Roké in nogé so mi prebodli, vse kosti so mi prešteli; moja oblačila so si razdelili in za mojo suknjo so žrebali.«

Morda je Marija že videla:

Jožef je tesal zibelko — Judje tešejo križ.

Marija je šivala kapico — ljudje spletajo trnovo krono.

Marija je zgibala plenice — nekje je pripravljeno platno za pokop.

Z modrim plaščem je Mati Dete pokrila — plašč, rdeč od krvi, se lepi na ranjena ramena.

Majhne rokavičke za otroka — štirje žebji za moža.

Nož, ki reže Detetu kruh — sulica prodira v božje srce...

Spi, otrok, spi! Sveto Dete, spi! Glej, nekoč bo prišla ura, ko bodo vse stvari počivale, Tvoje srce pa bo v silni bridkosti kriknilo k Očetu: »Oče, ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi!«

Mati se sklanja nad otroka. Prvi meč se ji zasaja v srce. Dolga bo pot do sedmega meča pod križem, ko bo naše odrešenje dopolnjeno.

Hvala Ti, Jezus!

Hvala Ti, Marija!

Dete božje, lahko noč!

V tej številki poklanjamo vsem naročnikom rakovniško knjižico „Pastirjev glas“, ki obsega zadnje pastirsko pismo in znano pridigo našega škofa. Za ta dar smo se odločili zato, da bi mogli vsem bralcem in prijateljem nuditi zares solidno razlago komunističnih nauk in avtoritativno sodbo Cerkve.

Ob tej priliki ponovno priporočamo vsem tudi nabavo in študij papeževe okrožnice „Divini Redemptoris“ (Naša pot XII) in mnoge tovrstne rakovniške „Knjižice“.

„Gospod,
reši nas,
utapljamo se!“

»Kaj ste boječi, maloverni?«

SAMO KRISTUS more oddaljiti duha zla in greha, ki si je podvrgel človeštvo v tiransko in sramotno robstvo in ga zaslužnil takim mislim in taki volji, ki jih vlada in nagiba nenasitljiv in brezmejen pohlep po dobrinah.

SAMO KRISTUS, ki nas je odrešil žalostne sužnosti greha, more učiti in pripraviti pot tisti plemeniti in disciplinirani svobodi, ki jo podpira resnična pravičnost in moralna odgovornost.

SAMO KRISTUS, »ki na njegovih ramenih sloni gospostvo« (prim. Iz 9, 6), more s svojo vsemogočno pomočjo dvigniti in privedi človeški rod iz nezaslišanih stisk, ki ga mučijo v tem življenju, ter ga napotiti k sreči.

Kristjan, ki se hrani in živi iz Kristusove vere, prinaša v prepričanju, da je edino On pot, resnica in življenje, svoj delež trpljenja in svetovnih nesreč k jaslicam božjega Sina ter najde pred novorojenim Detetom tolažbo in oporo, ki ju svet ne pozna, in ki mu dajeta pogum in moč, da kljubuje neustrašen, da ne kloni in ne odpade sredi najtežjih preizkušenj.

(Iz božične poslanice sv. očeta Pija XII.)

T. Kralj, Ciril
akademski doc.

Papeževa naročila

Kakor je sv. oče naročil v okrožnici zoper brezbožni komunizem, da »se je treba z vsemi močmi prizadevati, da se porabijo vsi primerni pomočki, ki se je mogoče z njimi kar najbolj upreti grozečemu razkroju človeške družbe«, tako nas na te pomočke v zadnjem pastirskem pismu opozarja tudi naš škof dr. Rožman. Tako nam ta naročila postajajo dvakrat sveta in tudi dvakrat obvezna, tako da jih pač nihče več ne bo smel prezirati, sicer postaja sokriv zverstev brezbožnega komunizma.

Prvi pripomoček, brez katerega je vse drugo brez podlage

Papež pretehta vsako besedo, preden jo izreče. Zato so sledeče njegove besede izredno tehtne:

»Kakor je bil v vseh burnih časih Cerkve, tako je tudi sedaj poglobitveni pomoček in podlaga za vse druge pomočke resnična obnova zasebnega in javnega življenja po evangeljskih načelih v vseh tistih, ki smatrajo za čast, da so

v Kristusovi čredi, da bodo resnično sol zemlje, ki naj obvaruje vso človeško družbo npravne izkvarjenosti.«

Boj zoper brezbožni komunizem bo torej v toliko uspešen, v kolikor bo združen z resnično obnovo življenja posameznih vernikov in krščanskih družin kakor tudi socialnega življenja. Druge poti ni. Vsi poskusi drugače zmagati brezbožni komunizem nujno spodlete. Načela, po katerih se mora izvršiti obnova med katoličani, je treba črpati v razodetju, kakor ga razlaga sveta Cerkev. Nobenega od teh načel ni dovoljeno zatajiti, sicer boj zoper brezbožni komunizem ni uspešen. V tem delu ima vsak katoličan velikansko nalogo: od tega, kako se je sam obnovil v duhu evangelija, je odvisno, ali bo človeška družba obvarovana npravne pokvarjenosti, v kateri se skoti brezboštvo, ali ne.

Papeževe nujne želje in prošnje

Papež se zaveda, kako je delo za duhovno obnovo težko. Toda v boju zoper komunizem edino uspešno! Zato hudo obžaluje, da je

1. *po katoliških deželah le preveč takih, ki so katoličani samo po imenu;*
2. *le preveč je drugih, ki sicer izpovedajo vero in tudi bolj ali manj verno izpolnjujejo, kar je najbolj potrebno, a jim ni mar, da bi krščansko vero globlje doumeli, da bi si skušali pridobiti globoko notranje prepričanje, in še manj, da bi se v njih z zunanjim videzom skladala notranja lepota prave in čiste vesti, ki motri in orši vse dolžnosti pod božjim vidikom.»*

Ako le malo pogledamo okrog sebe, bomo razumeli papeževe besede, da je bil božjemu Zveličarju zoprni tisti prazni zunanji videz, zaradi katerega se toliko ljudi obrača od Kristusove Cerkve in zapada brezbožnemu komunizmu, ki zna vsako slabost katoličanov tako hitro in grdo izrabiti. Zato stoji, da so slabi katoličani najboljši pomočniki brezbožnosti, dobri in prepričani katoličani pa, ki po svoji veri žive in izpolnjujejo vse dolžnosti pravičnosti in ljubezni, so mu najbolj nevarni in jih zato tudi najbolj preganja.

Naša vernost mora izhajati iz globokega notranjega prepričanja in se mora zunanji videz skladati z notranjostjo, sicer smo samo hinavci, samo pristaši katoliške vere, kakor so bili taki portugalski trgovci, ki so prišli s prvimi misijonarji v Indijo, pa so jim s svojim življenjem častihlepnosti, poželjivosti po denarju in užitkih, s svojo trdoto do Indijcev in s svojo sebičnostjo neprimerno več škodovali kakor koristili. Zato bi se v boju zoper brezbožni komunizem vsak moral vprašati, ali je v mojem življenju in delu kaj takega pomanjkljivega, kar bi mogel brezbožni komunizem izrabiti sebi v korist.

Slabi katoličani v viharjih odpovedo

Nezvestoba v veri ali pa zgolj zunanje izpovedovanje vere brezbožnemu komunizmu veliko koristi tudi zato, ker taka vera ni zgrajena na globokem notranjem prepričanju. Zato slabi verniki ob prvem preganjanju odpovedo, kakor je napovedal Kristus v priliki o hiši, zidani na pesek. Vsakdanje življenje nam jasno potrjuje papeževe preroške besede: »Kdor ne živi zares po veri, ki jo izpoveda, se dandanes, ko vihar preganjanja tako divja, ne bo mogel dolgo upirati, temveč ga bo grozeče valovje potegnilo s seboj in bo tako pogubil sebe in predal sramoteno tudi krščansko ime.«

Marijina prikazovanja

3. Marijino prikazovanje v Lurdu

Če se Marija prikazuje, potem ima svetu gotovo kaj važnega povedati. A preden si njene napovedi in naročila ogledamo, se vsaj kratko spomnimo glavnih prikazovanj sedanjega in prejšnjega stoletja.

Iz prejšnjega stoletja bi lahko omenjali prikazovanja bl. Katarini Labouré v Parizu 1850. leta — na kar nas spominja »čudodelna svetinja« — in prikazovanja v La Salette blizu Grenobla 1846. leta — na kar spominja tamošnja velika božja pot. A naj zadostuje le kratek povzetek najbolj znanih prikazovanj v Lurdu, katerih obletnico praznujemo vprav v februarju.

Bilo je 11. februarja 1858. Pastirica Bernardka Soubirous je ob vznožju skale Massabielle nabirala drva, ki jih je naplavila reka Gave. Nenadoma je začutila nad seboj neko šumenje, kakor bi vel močen veter. Ker so bili topoli ob reki čisto mirni, se je Bernardka nehote ozrla kvišku in tedaj je v eni izmed votlin nad reko zagledala žensko postavo, ki se ji je zdela nepopisno lepa. Vsa je žarela v beli svetlobi. Prikazen je imela belo, v goste gube nabrano obleko, izpod katere so se videli konci prstov na nogah in na njih zlate rože. Prikazen je imela pas nebesno modre barve. Od glave po ramenih in gornjih laktih ter zadaj do roba obleke se je vila bela tančica. V rokah, ki so bile sklenjene kakor za molitev, je prikazen držala rožni venec. Bernardka se je prikazni ustrašila. Segla je po svojem rožnem vencu in ga začela moliti. Pri zadnjem »častbodi« je prikazen izginila.

Ko je Bernardka naslednjo nedeljo spet prišla na isti kraj, je videla isto prikazen. Prav tako tudi naslednji četrtek. Lepa gospa je deklici naročila, naj skozi štirinajst dni prihaja na ta kraj. Obljubila ji je, da jo bo napravila srečno, a ne na tem svetu, marveč v večnosti.

Naslednje dni je prihajalo z Bernardko k votlini vedno več ljudi. Videli so Bernardko vso zamaknjeno, sami pa prikazni niso videli. Gospa je naročila Bernardki, da naj lurškemu župniku Peyremalu pove, da mora na kraju prikazovanja postaviti cerkev, h kateri naj ljudje potem v procesiji romajo.

Župnik je po Bernardki naročil, naj lepa gospa napravi kako znamenje v potrdilo, da je prikazen res iz nebes. Prikazen je nato 24. februarja Bernardko precej ostro pozvala, naj molí za grešnike in dela pokoro. Obenem ji je naročila, naj iz studenca v votlini pije in naj se umije z njegovo vodo. Ker v votlini do takrat ni bilo nobenega studenca, se je Bernardki naročilo zdelo čudno. Začela je s prsti grebsti v suha tla. In glej, privrelo je najprej malo, potem pa vedno več vode iz tal. Od takrat studenec še vedno teče in daje dnevno 122.000 litrov vode. V votlini so se godili tudi čudeži. Vedno več ljudi je prihajalo k votlini. Prikazen pa še vedno ni povedala svojega imena. Šele 25. marca se je na trojno Bernardkino prošnjo razodela. Sklenila je roke na prsih, obrnila oči k nebu in spregovorila: »Jaz sem Brezmadežno spočetje.«

Lurd je po vseh teh dogodkih postal svetovno znan. Preiskovalna komisija je 18. januarja 1862 izjavila: Poročila o prikazovanjih so verodostojna. Verniki jim lahko verjamejo.

4. Marijino prikazovanje v Fatimi

O Marijinih prikazovanjih v Fatimi je pisala lanska »Naša Zvezda«. Da se ne bomo ponavljali, naj na tem mestu samo kratko povzamemo, kar smo lani obširno poročali. Marija se je prikazala šestkrat trem pastirčkom. Bilo je to vsakega trinajstega v mesecu od maja do oktobra 1917. Povedala je, da je Mati božja presvetega rožnega venca. Naročala je, naj se ljudje poboljšajo in molijo za odpustanje grehov.

Po temeljiti preiskavi, ki jo je vršila posebna komisija, je leirijski škof objavil pastirski list o češčenju Matere božje v Fatimi. V njem pravi: »Izjavljam, da so videnja otrok v dolinici Iríja dne 15. maja in vsakega trinajstega dne do oktobra 1917 verodostojna, in češčenje Naše ljube Gospe fatimske uradno dovoljujem.« Pastirski list je izšel šele 15. oktobra 1950. Fatima se je razvila v veliko božjo pot. Na kraju prikazovanja so se zgodili že številni čudeži. Papež Pij XII. je 51. oktobra 1942 v radijski poslanici čestital Portugalski k izredni pomoči in varstvu, ki ga fatimska Marija izkazuje portugalskemu narodu, in je po njenem naročilu ves svet posvetil Marijinemu Srcu.

5. Marijino prikazovanje v Banneux-ju

Banneux (izg. Banne) so majhna in revna vasica sredi jelkovih gozdov v jugovzhodni Belgiji kakih 20 km od Liegea. Tam je pred desetimi leti v siromaštvu do-

raščala družina delavca Julija Beco, ki je z ženo in sedmimi otroki stanoval v ozki, enonadstropni hiši.

Oče Julij je bil pošten mož, ki je lepo skrbel za družino, a v cerkev ni hodil. Razumljivo je, da so potem tudi otroci pogrešali globlje verske vzgoje.

Najstarejša hčerka Marica je morala zaradi bolehnne matere zgodaj prijeti za hišna dela. Pestovala je mlajše bratce in sestrice ter oskrbovala kravico in kokoši. Pri obilni zaposlenosti ni imela časa, da bi se učila krščanskega nauka. Večkrat je izostala od pouka in ko je bila vprašana, je tako slabo odgovarjala, da je katehet ni upal uvrstiti med prvoobhajanke. Marice to ni preveč zadelo, staršev pa tudi ne.

Kljub zanemarjeni vzgoji pa Marica vsaj moliti ni nehala. Na molek, ki ga je našla na potu, je večkrat zmolila kako zdravamarijo.

V nedeljo 15. januarja 1953 zvečer — ta dan niti pri maši ni bila — je Marica skozi kuhinjsko okno na dvorišču zagledala svetlo podobo mlade Gospe, ki se ji je ljubeznivo smehljala.

»Kaj če je Mati božja?« si je mislila Marica. Luč je bila okrog nje kot žareč oblak in zlat sij je imela okrog glave. Urno je poiskala rožni venec in začela moliti. Čez kratek čas je prikazen izginila. Razen dvanajstletne Marice ni v hiši nihče resno verjel v kako prikazovanje.

V sredo 18. januarja zvečer je Marico kar nekaj gnalo iz hiše. Okrog sedme se je tiho izmuznila na vrt. Očetu se je čudno zdelo in je šel za njo. Videl je, kako je hčerka na koncu vrtna steze padla na kolena in vsa zamaknjena molila. Nenadoma je razprostrla roke: tri metre pred njo je bila spet smehljajoča se Gospa na belkastem oblaku, kakih 50 cm dvignjena nad zemljo. Oče je poskušal obrniti otrokovo pozornost nase, a mu ni uspelo.

Čez čas je Marica vstala in odšla po stezi na cesto, ki pelje iz vasi. Trikrat je za eno ali dve minuti pokleknila in zmolila nekaj zdravamarij. Vsega skupaj je napravila kakih sto metrov poti, nato pa pokleknila ob malem studenčku. Tu je prikazen prvič spregovorila:

»Ta izvir naj bo pridržan zame. Potopi vanj svoje roke!« Marica je ubogala. Z besedami: »Lahko noč! Na svidenje!« je prikazen izginila.

Drugi dan, v četrtek zvečer, je Marica Marijo spet kleče pričakovala na vrtu. Kmalu jo je zagledala, kako se ji je bližala izmed srede dveh visokih jelk.

»Kdo ste, Gospa?«

»Mati božja ubogih sem,« je bil odgovor.

Naslednji večer se je prikazen ponovila. Mati božja je bila videti zelo mlada, čistih in plemenitih potez ter nepopisne nazemske lepote. Bleščečo belo obleko brez okraskov je imela prepasano z višnjevimi pasom. Bela tančica, ki je pokrivala glavo, rame in komolce, ji je zadaj segala do kolen. Na desni roki ji je visel popolnoma bel rožni venec.

Tri tedne jo je Marica nato vsak večer hodila čakati. Glasno je molila rožni venec, pa naj je deževalo ali snežilo ali škripalo od mraza. A prikazni ni bilo. Šele 11. februarja, za 75 letni jubilej Marijinih prikazovanj v Lurdu, je spet prišla:

»Prihajam vam lajšat trpljenje. Na svidenje!« so bile njene besede.

Nato je Marica štiri večere spet zaman čakala. Dne 15. februarja pa je med molitvijo rožnega venca hipoma vstala in spregovorila: »Prelepa moja Gospa, go-spod župnik mi je naročil, naj vas prosim za kako znamenje.«

Nato je počakala, začela moliti, pa spet obmolnila in nazadnje udarila v jok. Šele tedaj ji je Gospa odvrnila:

»Verujte v me, jaz bom vérovala v vas.«

Nato ji je zaupala skrivnost: »Je samo zate; nikomur je ne smeš razodeti, tudi očetu in materi ne. — Veliko molite! Na svidenje!«

Mati božja se je prikazala Marici nato še dvakrat, 20. februarja in 2. marca. Obakrat je naročila: »Veliko molite!«

Marici se je Marijino naročilo globoko vtisnilo v dušo. Odslej jo le to skrbi, da ljudje premalo molijo.

Cerkvena oblast je bila — kakor vedno pri takih dogodkih — zelo previdna. Katoliški časopisi so sicer marca 1953 nekoliko poročali o izrednih pojavih, a so pisali zelo umerjeno. Oktobra so belgijski škofje izdali skupni pastirski list, v katerem so pozivali k miru in previdnosti; končno sodbo, pravijo, da bodo že objavili. Dogodkov sami ne potrjujejo, pa tudi ne zanikajo. Ne dovoljujejo romanj, ne tiskanih objav brez predhodnega cerkvenega dovoljenja. Uradno pa ustanavljajo dve komisiji, zdravniško in bogoslovsko, da preiščeta vse baneške dogodke.

Preiskava se je vlekla do 1942. Šele 19. marca 1942 je škof iz Liegèa izdal pastirsko pismo, v katerem je dal popolno dovoljenje brez pridržka, da se sme izkazovati češčenje Naši Gospe v Banneuxju. Vesti o uslišanih »Matere ubogih« pa prihajajo že z vsega sveta: iz Francije, Anglije, Holandske, Italije, Kanade, da, celo iz Kitajske, Konga in z Madagaskarja.

(Dalje.)

Razumevanje do revežev

Tole beri — je zanimivo. Vzeto je iz knjige »Kristus v naših bratih«, ki je izšla te dni. Če le moreš, jo kupi, gotovo pa preberi vso!

Odpri oči!

V psalmih stoji globoka beseda: »Blagor mu, kdor se dvigne do tega, da zna razumeti reveža in siromaka.«

Kaj pomeni ta beseda?

Na koncu drugega govora za binkoštni praznik ima Bossuet krasne misli, vredne, da jih povzamemo, ker podajajo poleg zapovedi tudi njeno razlago. »Ali smo že kdaj občutili, da smo udje enega telesa? Kdo od nas se je čutil bolnega z bolnimi? Kdo od nas je trpel s slabotnimi? Kdo od nas je trpel z ubogimi? Kadar opazujem, dragi verniki, nesreče, ki nas obdajajo, revščino, opustošenje in obup toliko razdejanih družin, se mi zdi, da se od vseh strani dviga krik revščine, ki bi nam moral trgati srce, ki pa morda sploh ne pride do naših ušes.

Kadar so v prvih časih videli reveža v cerkvi, se je vsakdo ob pogledu na revščino tega ubogega in žalostnega uda na kolenih obtožil, češ da je to sramota za celo telo in jasen očitek trdosrčnosti posameznikov: zato so imeli vse premoženje skupno (Apd 5, 1) iz strahu, da bi nihče ne bil kriv pomanjkanja pri enem svojih bratov.«

In proti morebitnemu ugovoru pravi: »Naj mi nihče ne ugovarja, da ... dobrine niso več skupne: vedno bo resnično, da je ljubezen skupna. Dobrine niso več skupne po skupni posesti, ampak so še vedno skupne zaradi vezi ljubezni. Tako zahteva duh krščanstva.«

Od kod prihaja, da mnogi nimajo tega »duha krščanstva«?

Ali manjka vere? — Da, to smo že povedali.

Ali manjka srca? — Da, pri mnogih, ki so prežeti sebičnega samoljubja.

Treba je dodati še en nagib, ki je žal zelo pogost: pomanjkanje pozornosti.

Zanimivo je, da gremo skozi življenje in da v življenju skoraj nič ne vidimo.

Dar opazovanja je od vseh darov najbolj redek. Gledamo, pa ne vidimo. Oči imamo odprte, pa nič ne zapazimo, ali prav malo.

Zlasti pri mladini ni nič bolj navadnega. La Fontaine je rekel o njej: »Ta doba je brez usmiljenja.«

Из življenja kongregacij

Našim rajnim v spomin. Med žrtvami komunizma pri nas je mnogo kongreganistov. Morda so njihova imena javnosti znana, a mnogim je ostalo prikrito, da so v junake tiho zoreli vprav ob Kraljici mučencev kot kongreganisti. Ker je o posameznih težko kaj več napisati, vabimo vse DK, da pregledajo svoje imenike in nam pošljejo imena svojih rajnih, kratko oznako življenja, točne okoliščine njihove smrti in sliko. Radi bi jim tudi v »Zvezdi«, ki so jo radi brali ali pri njej celo sodelovali, posvetili vsaj skupen spomin, njim v priznanje, živim pa v pobudo in zgled.

Skupni božični sestanek. Poleg lastnih rednih sestankov prirejajo ljubljanske DK od časa do časa tudi skupne shode in sestanke. V božičnih počitnicah je bil tak sestanek za dekleta na Stefanovo pri uršulinkah, za fante pa v nedeljo, 2. januarja pri jezuitih. Oba sestanka sta dobro uspela in sta bila zadovoljivo obiskana, saj sta veljala obenem za mesečni shod. Pri pobožnosti v cerkvi je dekletom govoril g. A. Luskar o sodobnih Štefanah in Štefanah ter za zgled omenjal pok. učiteljico Marico Nartnikovo, fantom pa je prisrčno bajal g. p. Laura o spreobrnitveni moči božičnih skrivnostih. Nato sta domači kongregaciji — uršulinski je s petjem pomagala tudi moščanska — nudili gostom prijeten božični program v svojih dvoranah.

Nove knjige

Plus, Kristus v naših bratih. Med najlepšimi deli zadnjih desetletij so gotovo knjige francoskega jezuita p. Plusa. Nekaj smo jih v slovenskem prevodu že prej imeli. Za novo leto se jim je pridružila knjiga »Kristus v naših bratih«. Prevedli so jo ljubljanski bogoslovci. V prvem delu obravnava tri velike zakone našega skupnega življenja: edinost, ljubezen in vzajemnost. V drugem delu pa govori o treh najvažnejših oblikah apostolata: o zunanem apostolatu, apostolatu molitve in apostolatu trpljenja. Kakor večina Plusovih knjig je pisana tudi ta zelo živo in blizu življenja. Razni dogodki delajo knjigo nazorno in zanimivo. Globoka resnica o skrivnostnem telesu Kristusovem je v tej knjigi podana zelo lepo in praktično. Naj bi jo ponovno bral vsak, ki hoče v svojem okolju dobro vplivati. Posebno članom in članicam KA je omenjeno zelo nujno potrebno!

Zunanjo in notranjo opremo je zamislil arh. Gajšek. Pri daljšem branju tisk zelo utruja. Kakor je prevod skrben in lep, vendar se bo ravno zaradi tiska komu dogajalo, kar se dogaja meni, ko mi po desetminutnem premišljevalnem branju začno črke »plesati«. Škoda za knjigo, ki naj bralca notranje umirja. Vendar je knjiga sijajno delo v naši verski literaturi in vredno vsega priporočila. J. Š.

Misijonska predavanja. Duhovniška misijonska zveza je v knjigi (212 strani) izdala predavanja svojega misijonskega tečaja. Drago-

Vendar ni čisto tako. Mladina ima srce, nima pa oči. Teh ji najbolj nedostaja. Vi mislite, da so mladi brezbrizni do te ali one potrebe. Pa niso, ampak so samo pozabili pogledati, ali morda tam in tam česa ne manjka.

Če ne verjamete, poskusite.

Telesna revščina

Ob novem letu so se vračali s počitnic. V oddelku vagona je bila gruča šolarjev iz nekega zavoda. Nekemu vajencu je prišlo slabo. Odpro okna. V prostor vdre mrzel zračni val. Zavodarji namršijo obrvi. Oblečejo si površnike in dokolenke. Otrok ima samo ovratni šal. Zavodarji dajejo drug drugemu bonbone, slaščice in cigarete. Ali bo kdo kaj ponudil ubogemu fantu? Ne pride jim na misel, tako da moram kar s komolcem dregniti tistega, ki sedi poleg mene... — Ali manjka srca? Ne, Morda jim ne da boječnost, predvsem pa nezavestna sebičnost.

Koliko je na svetu trpljenja zato, ker ljudje nanj ne mislijo.

Drug zavod je sredi predmestja. Na vsakem izprehodu hodijo učenci mimo bosonogih otrok, ki brozgajo po jarkih, čisto razcapani... Prisluhnite razgovorom raznih skupin, o čem se menijo. Govore o avtomobilih, letalih, potovanjih, o lovskih in športnih junaštvih. In ne mislite, da to revščino poleg njih, ki bije ob njih strnjeno vrsto kakor šumeči val ob ladijski gredelj, oni sploh vidijo in da so nanjo pozorni.

Bilo je pred vojsko. Neka skromna šivilja z nezadostno plačo, ki je morala bedeti pozno v noč, da je skrbela za svojo staro bolno mater, mi je nekoč rekla z boleznim smehljajem: »Kadar pride enajsta ura, bi si morala včasih dati trščico vžigalice med veke, če bi hotela, da mi ostanejo oči odprte!« Kdo od tistih, vas vprašam, ki nosijo radi toplo perilo, kdaj pomisli na to?

Kdo pomisli kdaj na strah, v katerem žive matere mnogih revnih družin, na stisko, ko manjka kruha in so otroci lačni?

In vendar sestavlja ta množica z nami in prav tako kot mi skrivnostno telo Kristusovo. Ali njegova bolečina povzroča bolečine tudi nam? Če je njemu tesno pri srcu, ali duši tudi nas? Ali ni apostol, ki je dobro poznal Kristusov nauk, rekel kakor njegov Učenik: »Koga boli, da bi mene ne peklo?« Ali smo tudi mi taki kakor sv. Pavel?

Duhovna revščina

Še neprimerno bolj žalostna kakor telesna revščina pa je duhovna revščina.

R. Bazin, član francoske akademije, pripoveduje, da je bil некоč v Clunyu priča naslednjemu dogodku. V izložbenem oknu je stal izklesan križ. Trije otroci so se naslonili na okno. Najmlajši je moral stopiti na prste, da je videl. Skupaj so opazovali križ in na njihovem obrazu se je kazalo samo začudenje. Najstarejši je dejal: »Poglej, kakšen žalosten obraz so naredili temu človeku!« — Rekel je »temu človeku«, ker ni vedel, da je Jezus Kristus Sin božji, ki je umrl za nas. Mali je vprašal: »Čemu nagiba glavo, ali morda joka? Ali se ti ne zdi?« — Niso se norčevali, skušali so le umevati...

Ti otroci, ki Kristusa ne poznajo, ki ne vedo, kaj pomeni moliti, ki jih njihova mati ni učila izgovarjati blaženega Marijinega imena, ki še nikdar niso prejeli telesa svojega Odrešenika v svetem obhajilu, ki žive, kakor da bi vsega ne bilo, taki otroci so in jih je mnogo in več kakor mislimo.

Presunljiva je zgodba dveh vojakov, ki sta umirala na bojnem polju in drug drugega izpodbujala h kratki molitvi. Nista znala. Nista znala več. Napela sta svoj spomin in sta se slednjič spomnila samo prvih besed molitve očenaša in zdravamarije ter sta jih ponavljala kakor litanije do zadnjega diha.

Nima vsakdo boleče, pa tudi moč vlivajoče navade, sklanjati se nad dušno revščino. Vsaj tisti, ki imajo ali ki bodo zaradi svojega položaja kdaj imeli dolžnost biti voditelji, morajo to pomisliti. **Dobra je polna denarnica, boljše je polno srce, še boljše pa je polno umevanje revščine, ker vodi vse ostalo.**

Vilko

Večna luč

*V polmračni cerkvi drobna luč trepeče,
v temi se žarek tja v višino spenja,
zaveteli se močno in spet pojenja
in na oltar svetlobo svojo meče.*

*Obsije na oltarju kipe, sveče.
In plamen je kot iskra hrepenenja,
ki svojo moč, lepoto pečno menja
in sije kot oko nebeške sreče.*

*V temine daljne lije luč lepote,
nam svoje žarke nudi, pečno sije,
nikjer teme ni, trpkje ni praznote.*

*Vodnica nam je zvesta, ko zavije
nam pot na strme skale brez opore,
kadar pomagati nihče ne more.*

cene prispevke so podali razni naši misijonski delavci. Tako je misijonsko vprašanje od raznih strani osvečeno in postavljeno v sodobne razmere. Knjigo bodo s posebnim pridom mogli uporabljati dijaški misijonski krožki. Njihovo načrtno delovanje bo gotovo poglobilo misijonsko misel pri nas. Omenjena knjiga pa naj bo pomožna knjiga v tem vprašanju; zato jo toplo priporočamo vsem krožkarjem v nakup in proučevanje. J. Š.

Dr. Franc Jaklič, Apostol, provikar Ignacij Knoblehar in njegovi misijonski sodelavci v Osrednji Afriki. (Ljudska knjigarna v Ljubljani, 1945, str. 375, 51 slik in 1 zemljevid.) Po Baragovem življenjepisu nam je zdaj dr. Jaklič poklonil monografijo o dr. Ignaciju Knobleharju, drugem velikem slov. misijonarju. Avtor je z veliko vestnostjo zbral doslej raztreseno gradivo v knjigo, v kateri zaživi naš Knoblehar od svoje prve mladosti do smrti v Neaplju, obenem pa tudi njegovo gigantско misijonsko delo med črnci ob Belem Nilu. Spremljamo ga z njegovimi misijonskimi sodelavci na vseh potih in težavah, ki jih je zahtevala ustanovitev misijonske postaje na meji islama, plastično dojamemo dežele ob gornjem Nilu, njih prebivalce, vegetacijo in podnebje; na vsakem koraku pa zveni odmev Knobleharjeve domovine, ki je med prvimi podpiratelji novega misijona. Spoznamo pa tudi Knobleharjeve znanstvene zasluge, kajti ni bil samo misijonar, temveč tudi velik raziskovalec Osrednje Afrike. Nad grobom 22 mi-

Sodobni misijonski problemi

III.

sijonarjev, ki jih je uničilo nezdravo podnebje, gradi Knoblehar prve temelje Kristusove Cerkve in kulture ob gornjem Nilu v boju z evropskimi in arabskimi prekupčevalci s sužnji in slonovo kostjo in zlasti v boju z zamorskim nezaupanjem in izkoriščanjem. Z nastopom Mahdija je po Knobleharjevi smrti njegovo delo sicer navidez propadlo, toda posledice so ostale: islam je bil zajezen in tla pripravljena za pet apostolskih vikariatov in prefektur, ki danes cveto na ondotnem ozemlju. Zrno je moralo umreti, da je poginilo. — Knjiga, ki smo jo že dolgo potrebovali za svojo versko in narodno zavedno rast, zasluži največjo pozornost. Tudi vsak dijak jo bo z veseljem in pridom vzel v roke. S.

Julija Bračič,
Razdrti mostovi. (Nova založba, 1945.) Zgodba o kmečkem dekletu, ki po težki bajtarski mladosti odide za ljubim v mestu za služkinjo in tu doživi nezvestobo svojega zaročenca. Pri nesreči s kolesom izgubi vid, toda vse trpljenje požrtvovalno sprejme, se odreče ljubezni ter se vrne v rojstno deželo pod zelenim Bočem. — Preprosta fabula, toda koliko dobrote, vedrosti in razumevanja človeške duše je položila pisateljica v svojo knjigo, pisateljica, ki ji je izobrazbo nudila samo ljudska šola, lastna pridnost, življenjska izkušnja in dobro srce! To je knjiga zdravega slovenskega dekleta, polna npravne moči in volje, ki premaga sleherno, čeprav še tako težko usodo. Pisateljici in založbi moremo ob njej reči samo iz vsega srca — boglonaj, slehernemu pa — beri! S.

Mnogo smernic, kako naj se misijonarji lotijo misijonskega dela, da bodo prodrli tudi v kulturne azijske narode, so dali zadnji papeži, zlasti Benedikt XV., Pij XI. in Pij XII. Od misijonarjev zahtevajo poleg apostolske gorečnosti zlasti temeljito izobrazbo v vseh stvareh, ki so misijonarjem potrebne. Da morajo gladko govoriti jezik tistega naroda, v katerem delujejo, se samo po sebi razume. Papeži pa zahtevajo od misijonarjev, da čim prej pripravijo med ljudstvom tako razpoloženje, da bodo sprejeli Cerkev kot nekaj domačega, šele potem naj se začne spreobračanje poganov v večjem številu. Zato pošilja sv. stolica v poganske dežele svoje delegate, ki s pomočjo znanstvenikov proučujejo najuspešnejši način misijonskega dela, zlasti vprašanje prilagoditve pokristjanjenja poganske kulture. Tako se je po zaslugi Constantinija, apostolskega delegata na Kitajskem, in Marcella, apostolskega delegata na Japonskem, razvila pri teh dveh narodih domača krščanska umetnost: v Tokiju imamo že posebno šolo zanjo, na Kitajskem in na Japonskem pa so domači krščanski umetniki že ponovno priredili umetnostne razstave. Prav po domači krščanski umetnosti postaja Cerkev za pogane vedno bolj privlačna in domača.

Misijonarji zadnjih stoletij, ki niso imeli za cilj misijonstva toliko zakoreninjenje Cerkve v narode, kjer je še ni, ampak bolj reševanje posameznih duš, si niso dosti belili glave s tem, kako bi prodrli v pogansko kulturo in jo prekvasil s krščanstvom. Spreobračali so predvsem preproste in uboge; izobražencev se skoraj niso lotili, saj so vedeli, da z njimi ne bodo dosti opravili. Danes pa papeži naglašajo, da se morajo misijonarji zavzeti posebno za izobražence, ker bo mogoče le po teh pokristjaniti tudi kulturo teh visokokulturnih narodov.

Zato mora pa tudi v misijonskem zaledju dobiti misijonsko delo bolj znanstveno podlago. Zato papeži naglašajo študij misijonstva in k temu pozivajo poleg duhovnikov tudi katoliške izobražence. Papeži nam s tem kažejo smernice, po katerih se moramo ravnati, da bomo pravilno rešili sodobne misijonske probleme in zagotovili uspeh misijonskemu delu. Naša dolžnost pa je, iti za temi smernicami in gledati na misijonsko vprašanje tako kot gleda Cerkev. Prvi korak k temu med slovenskim dijaštvom so — dijaški misijonski krožki.

6. Pričakovanje

Ker se je torej Cvrček odločil, je ravnatelj takoj pozvonil stenografki ter ji narekoval pogodbo z Jakcem Čižkom, po domače Cvrčkom.

Čez nekaj minut je mlada uslužbenka že prinesla natipkane papirje in gospod Sedobrof jih je prebral.

»No, poglej, vse, kar sem ti obljubil, je tu napisano in zdaj si član naše hiše.«

Potem pa se je obrnil k tipkarici in ji kar tako rekel:

»Pripisite še naslednje: Jaz, podpisani Lojze Čižek izjavljam, da dajem gospodu Sedobrofu popolno svobodo, kako bo pri filmu uporabljal mojega sina Jakca Čižka, in ga oproščam sleherne odgovornosti, naj bi se zgodilo kar koli.«

Proti Cvrčku obrnjen pa je rekel:

»Daj mi naslov svojega očeta, da ta list podpiše in mi ga takoj vrne. Kakor hitro bo vse urejeno, te bom poklical, ker moramo lepo vreme izrabiti za sne-manje.«

Gospod Tiburs je bil slabe volje in ni rekel nič. Cvrček ga je prijazno pogledal, kajti razločno je čutil, da mu je naklonjen. Stopil je k svojemu novemu prijatelju, da bi ga spravil v dobro voljo, in mu rekel:

»Če vse premislim, gospod Tiburs, sem zadovoljen.«

»Pogumen fant! Nà, spravi ta bankovec za petdeset frankov, da se ti te dni ne bo treba otepati z revščino.«

Cvrček se mu je pristrčno zahvalil in se poslovil.

Za kosilo se je zadovoljil s sirom in kruhom, ves popoldan pa je sanjaril. Šel je pred baziliko in si s ploščadi ogledoval Pariz. Eifflov stolp v daljavi se mu ni zdel kar nič preveč visok in mislil je na lepi kup bankovcev, na začudenje svojih staršev, na srečo, ki se bo spet vrnila v družino, in bil je zadovoljen.

A vendar ga je neprestano plašila misel, da bo moral skočiti. Tedaj si je pogumno rekel:

»Saj vendar vsega tega ne morem zasluziti, če bom spal doma v postelji, ne?«

Da bi se zamotil, je pohajkoval po Ramejevi cesti. Spet je videl trgovino,

pred katero se je zadel ob tisto staro ženo. Vzdihnil je. Zdaj je hodil pametno po pločniku in moral misliti na vse pametnejše reči, kakor pa na skakanje po eni nogi.

Sklenil je, da si ogleda vse trgovine s čevlji, da si bo mogel izbrati prave. Dognal je, da stanejo lakasti od trideset do petdeset frankov. Zaskrbelo ga je, kakšne neki bodo njemu kupili. Tudi o tem se je prepričal, da je njegovo veselje nad čevlji tolikšno, da ga ne more spodrinuti nobena druga misel.

A spet ga je nekaj vznemirilo, kakor da brni letalski propeler.

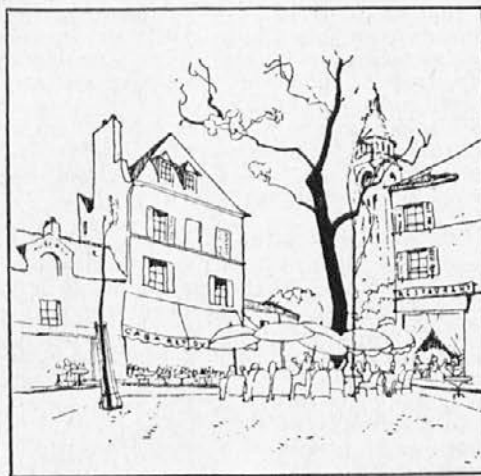
In pametno si je rekel: Mislim moram na kaj veselega, saj imam petdeset frankov. Naj pride, kar hoče, privoščil si bom dobro večerjo.

Vedno je globoko občudoval Šempe-trski trg, kjer je bilo vse tako veselo; igrali so na kitare in prepevali, natakarji pa so se sukali med mizami s šopki v senci velikih pisanih dežnikov.

Kako bogat je moral biti, kdor je hotel tam večerjati!

Pomislite, dvajset frankov!

A če bi hotel, bi si tudi to lahko privoščil! Usedel bi se pod veliki sončnik, večerjal in plačal.

Seveda, mogel bi že, pa si ni upal. Sramoval se je zaradi svoje obleke.

Saj so tam sedele samo lepe gospe in lepi gospodje, pa tudi žabji psi, kakor je Cvrček rekel psom kitajske pasme, ki so res zelo dragi — pa menda za nobeno rabo na svetu. Okrog trga pa je čakalo tudi polno avtov.

Tolikšen sijaj je napravil nanj mogočen vtis, pa se je le premagal in odšel naprej.

Odločil se je za ulico Norvins, kamor je v majhno krčmo zahajal tudi njegov oče in si za majhen denar dobil školjke, pečenko in belo vince, ki tako prijetno popraska po želodcu. Pa je že naprej vedel, da ga bo hotel krčmar izpraševati vse mogoče reči, a »svojih zadev ne kaže praviti drugim ljudem,« kakor je večkrat rekla njegova mati. Zato je rajši odšel naprej.

Tedaj pa je na daljnem nebu v veliki višini zabrnelo letalo. Cvrček se je na nekaj spomnil in zašabila so se mu kolena, da se je moral nasloniti na zid.

»Gorje!« se je zgrozil. »Kaj pa, če bi se Sedobrof spomnil, da bo moral zopet petkrat začeti od kraja?«

Saj veste, kadar človek podpiše pogodbo, bi moral misliti na vse. Za naprej bo dal v pogodbo vselej z velikimi črkami zapisati: SAMO ENKRAT!

»Ah, kaj, mar mi je! Kar bo, pa bo!«

Cvrček je hotel večerjati, dobro večerjati, dolgo večerjati, tako da ne bi mogel misliti na nič drugega kakor na jed. Tako se je nazadnje odločil, da bo večerjal doma.

Saj vendar ni bil brezdomec, ni bil brez strehe!

Sel je nakupit vsega, kar je imel rad. Tako naredijo ljudje pred smrtjo, si je mislil, da bi se že vnaprej opravičil, ker bo toliko zapravil.

Stopil je v mesnico in si kupil četr kilograma govejega gobca, čeprav je bil sam. Malo naprej se je v pekarni založil z rogljiči, kruhom in čokoladno pogačo. Nazadnje pa še veliko razkošje pri trgovcu z mešanim blagom: liter limonade! Sto grošev, pomislite, sto grošev je zapravil samo za večerjo!

Grozno je, če se človeka poloti želja po razkošju! Kako daleč te lahko privede, je razmišljal po poti. Zato je sklenil, da bo polovico govejega gobca prihranil za jutrnje kosilo.

Cvrček se je navečerjal dobro in takoj nato odšel spat. Bil pa je zelo nemiren in je slabo spal. Sanjalo se mu je, da leti po nebu in ima angelske perutnice v obliki vprašaja, kakor jih je videl na lepih barvastih slikah v izložbi gospodične Podlasice, samo da je v peruti namesto perja imel bankovce in — bum! je iz višine trdo priletel... na tla poleg postelje, kamor se je pritrkljal v svojih nemirnih sanjah.

»Prav gotovo me bo prej konec, preden bom mogel skočiti!« je vzdihnil.

Vstal je, spil velik kozarec vode in to pot ves zdelan trdo spal prav do jutra.

Ko se je zjutraj prebudil, je ugotovil, da se je že kar nekam sprijaznil z »idejo«, ki ga je doslej preganjala.

Bil je mnogo bolj miren.

Dan je preživel dosti srečno. A vendar je kakor zanalašč v časopisu, nalepljenem na steni neke trafike videl sliko francoskega letalca, kako se s padalom spušča iz gorečega letala.

»Ta pa za svoj skok gotovo ni prejel dva tisoč čukov!«

In ta misel ga je spet potolažila.

Kupil je časopis, da bi se razvedril. Zvečer pa je napisal materi pismo na čudovit papir, po vseh robovih obdanem s čipkami, v kotu pa je bila lepa lastovka iz sinjenega žameta in v kljunčku držala drobceno ovojnico.

Ali je bilo lepo! In pomislite: dvanajst grošev!

Za mamo pa tudi tega ni škoda!

Usedel se je na rob mize, oslinil svinčnik in s težavo napisal:

Daga mama

jest sem pri »filmu« Corček

7. V zračnih višinah.

Trije naslednji dnevi so še kar dosti dobro pretekli, zjutraj četrtega dne pa je hišnica Cvrčku izročila ovojnico, ki jo je takoj spoznal, kakor hitro je videl zgoraj natisnjeno: Tvrdka Sedobrof.

Precej razburjen jo je odprl in bral:

Dragi mladi prijatelj!

Pridi jutri zjutraj točno ob sedmih na Elizejske poljane!

Doma nič ne zajtrkuj! Sedobrof.

Neznansko mu je ugajala misel, da je prijatelj debelega ravnatelja. Začel si je zvižgati in napuh ga je kar razganjal.

»Kakor nalašč,« si je rekel. »Kajpada pojdem, saj mi je tudi že začelo primanjkovati denarja.«

Zdaj je bil neomajno odločen, da pokaže pogum, in to ga je držalo pokonci.

Naslednji dan je že ob šestih zjutraj vstal, se umil in oblekel ter pobrskal po hlačnih žepih, da morda ne bi pozabil robca, in tedaj je čisto na dnu žepa našel tri aluminijaste svetinjice, ki jih ni mogel prodati. Dolgo časa jih je ogledoval, potem pa jih je spet vtaknil v žep. Ob pol sedmih je odšel z doma.

Ko je prišel na dogovorjeni kraj, so ga vsi zelo prijazno sprejeli.

Poleg gospoda Sedobrofa in gospoda Tibursa je zagledal še druge gospode, ki so govorili v tujih jezikih, pa spet druge, ki so imeli vsakovrstne priprave.

Gospod Tiburs je Cvrčka odpeljal v sosedno sobo in mu rekel:

»Poslušaj, Cvrček, če nočeš skočiti, te nihče ne more prisiliti, in če potrebuješ denarja, kar meni reci.«

»Hvala lepa, gospod Tiburs,« je odgovoril fantek. »Zdaj se nič več ne bojim in rad skočim.«

»Ali pa si tudi dosti toplo oblečen?« ga je spet vprašal mladi gospod. »Tam gori bo mraz, ti pa imaš na sebi samo lahno obleko.«

In že mu je nataknil mehko jopico in ovratno ruto.

Še nikoli niso Cvrčka tako razvajali, prav gotovo ne! Prijel je gospoda Tibursa za roko in mu jo poljubil. Ta pa je šibkega fantiča vzdignil od tal in ga krepko poljubil na obe lici. Potem pa sta se spet vrnila v pisarno.

Gospoda Sedobrofa je že skrbelo, kam bi bila odšla, in je mendral kakor lev v kletki.

»Pojdimo!« je zavpil, kakor hitro sta se prikazala Cvrček in njegov zaščitnik.

Glej no, saj res! Prej Cvrček še mislil ni, da se bodo morali z Elizejskih poljan odpeljati kam drugam, če bodo hoteli snemati kak prizor za film. Kam neki bodo šli?

In kako? Z avtobusom, z železnico ali s podzemsko železnico?

Na cesti pa so že čakali lepi avtomobili najboljših znamk. Cvrčka so povabili s seboj v ravnateljev razkošno opremljen avto firme Talbot, z njima pa se je peljal še gospod Tiburs in tuj pisatelj filma. Bil je gospod Kradlov, podobno kakor gospod Sedobrof človek brez domovine, ki je imel pred očmi samo en cilj: zaslužiti mnogo denarja, vseeno s kakšnimi sredstvi in v kateri deželi.

Cvrčku se je pot zdela preveč kratka. Že so bili na cilju. Vsi so naglo stopili iz vozov. Segli so si v roke z nekim mladim človekom, ki je bil zelo zarjavel ter odločnega in odkritega pogleda. Sedobrof mu je hladnokrvno predstavljal Cvrčka:

»To je pa naš fant.«

Mladi človek je otroka dolgo gledal, potem pa mu je rekel:

»Torej ti si tisti, ki bo zdaj skočil?«

Mali mu je ponosno odgovoril:

»Da, gospod.«

In Cvrček sam ni vedel, kako mu je pri duši. Najrajši bi bil takoj vzletel, da bi bilo prej končano. A morali so še marsikaj pripraviti, da bi bil uspeh popolnoma zagotovljen. Naj si je Cvrček mislil kar koli, gospod Sedobrof je navzlic svoji robotosti vedel, da od fantka tolikšnega napora ne more zahtevati več ko enkrat.

Snemalec je mlademu igralcu natančno in več ko enkrat razložil, kaj in kako bo moral storiti. Letalec pa je z njim že na tleh večkrat poskusil, kako bo zajahal rep

letala. Govoril mu je kakor odraslemu človeku.

Nazival ga je »fant«, ga potapljal po rami in mu rekel:

»Vidiš, kar izvrstno znaš narediti. Lahko ti tudi rečem, da bo najina pot manj nevarna, kakor pa če bi peš šla skozi Bulonjski gozd.«

Cvrček pa mu je prav tako samozavestno odgovoril:

»Tudi meni se tako dozdeva.«

Nazadnje se je bilo treba okomatati s padalom. To delo je prevzel letalec, potem pa si je z veliko skrbnostjo nataknil še svoje.

»Presneto,« je rekel, »to je naš rešilni pas!«

Sedaj so Cvrčka že od vseh strani filimali.

Gospod Sedobrof je mislil na vse in je dal točiti izvrstno žganje. Cvrček je večkrat kihnil, se odkašljal in se zraven smejal.

Ta trenutek je bil kakor zanalašč, da so ga potisnili v letalo, ki se je takoj pogrnalo v tek in se lahkotno vzpelo ob hru-menju »kavnih mlinčkov«, kakor pravijo snemalnim pripravam.

Letalo se je odrgalo od zemlje kakor listič v vetru in se kakor nevarna igrača zavrtalo pod nebo. Ponosno se je zibalo po zraku, s seboj pa nosilo mladega junaka desetih let — Cvrčka iz Zagatne ulice.

Ljudje so gledali kvišku, aparati so bili od štirih različnih strani naravnani v zrak kakor kaki daljnogledi. Ljudje so bili tiho in zdelo se je, da težko dihaajo. Sree se jim je stiskalo, kajti vsak čas bi se moral z neba spustiti majhen pogumen otrok. Tu spodaj so vsi zaskrbljeno čakali, tam gori pa je zrak rezalo letalo in s svojim jeklenim srcem hitelo soncu naproti.

»Glejte!« je na ves glas zavpil Sedobrof, z močnim daljnogledom v roki, »glejte, se že spušča!«

Črna pika, komaj tolikšna kakor majcen vrabec, se je zibala v zraku.

»Mislite, da je res?« je razburjeno in nemirno vprašal Tiburs.

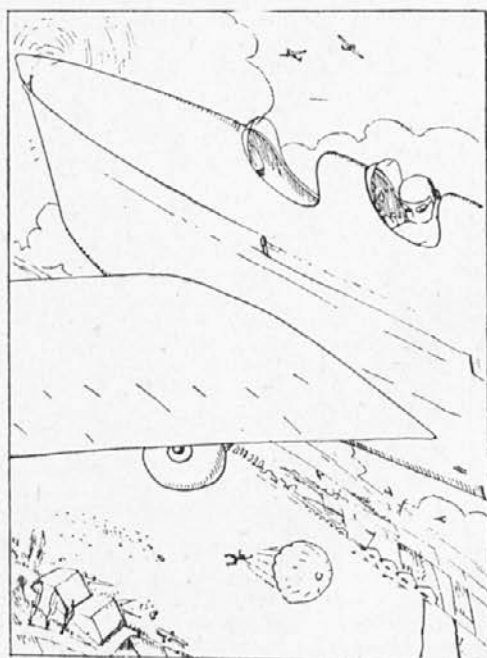
»Seveda. Spušča se čisto pravilno. Pozor!« je zavpil ljudem okoli sebe.

In že je s svojim trobilom kričal na vse strani povelja:

»Avtomobili za snemanje, pripravite se, da poženete z vso brzino in snamete pristajanje!«

Zdaj se je pa že jasno videlo, kako se v veliki višini ziblje padalo. Spuščalo se je skozi nebesni ocean mehko in lahno kakor kak velik kosmič. Velik in bled lokvanj, zračna cvetlica z živim srcem, ki ga nevarno zibljejo sapice sinjega neba v počasnem valčku in žalostnem ritmu kakor pri smrtnem plesu.

Minute so se vlekle strašno počasi.

A vendar je krhki čolnič prihajal vedno bliže. Spuščanje je postalo skoraj navpično, razdalja od zemlje se je manjšala... manjšala... šest sto... pet sto... štiri sto metrov, nato tri sto, kakor je visok Eiffelov stolp, potem kakor hiša z osmimi nadstropji, tedaj pa so se z divjo brzino pognali naprej avtomobili in naravnali svoje snemalne priprave.

Nazadnje je bil Cvrček spet na zemlji. Bil je smrtno bled in iz dna oči mu je sijala senca groze, ki mu je stiskala dušo. Kakor hitro pa je pod nogami spet čutil zemljo, se je s silo nasmehnil in spet bil stari bahaški Parižan. Zavpil je:

»Grom in strela! Saj je vse skupaj sama igrača!«

8. Nagrada.

Gospod Sedobrof je bil za Cvrčka ves navdušen. Stopil je k njemu, kakor hitro je bilo ves končano, in mu rekel:

»Dobro je bilo, zadovoljen sem s teboj. Tudi pri drugem filmu boš igral, kakor sem ti obljubil, in za nagrado boš danes skupaj z nami kosil. Slišite, Tiburs, vi ste njegov prijatelj, pobrigajte se zanj!«

Herbert Tiburs je bil zelo bled, ko se je približal svojemu varovancu. Ljubezni-vo ga je pogledal in ga vprašal:

»No, moj ljubi Cvrček, je šlo?«

»Da, gospod Tiburs.«

»Ti ni zelodec nič nagajal?«

Cvrček pa na »to stvar« rajši ni več mislil in zato ni odgovoril.

Herbert je torej začel govoriti o drugih rečeh.

»Opoldne pojdemo v restavracijo in imel boš izvrstno kosilo. Si zadovoljen?«

»Da, gospod Tiburs.«

»Pojdiva takoj v avto, Cvrček, da počakava gospodarja.«

Potegnil je otroka s seboj in ga udobno posadil v voz, potem pa mu dal rogljičev in čokolade. Mali je bil kar tiho.

Herbert je uganil njegove misli in zato prehitel njegova vprašanja, rekoč:

»Gospod Sedobrof mi je dal zate dva tisoč frankov. Tu jih imaš.«

Potegnil je iz žepa lepo povit zavojček in ga pomolil Cvrčku, ki je od veselja kar otrpnil.

»No, Cvrček, razveži ga!«

Fantku so se roke tresle, ko je razmotaval vrstico. Ko pa je papir razvil, je od radosti kriknil:

»O! Kako je to lepo, gospod!«

In po pravici, kajti iz svilenega papirja je potegnil srčkano listnico iz sinjega turškega usnja, v kotu pa je imela velik srebrn C.

»Joj, kako lepo!« je ponavljal fantek in božal denarnico. Se nikoli nisem videl kaj tako lepega. Je to namesto lakastih čevljev?«

»Ne, Cvrček. Denarnica je moj dar. Hočem, da imaš spominček na ta svoj veliki dan, ko si pokazal tako velik pogum in pa tako veliko ljubezen do svoje ljube mamic. Saj nazadnje se gotovo tudi tebi zdi lepša ko tista knjižica za plin, ali ne?«

»Oh, hvala vam! Hvala, gospod!« je navdušeno ponavljal fantek. »Vse življenje jo bom imel kot spomin na vas.«

»Naj ti prinese veliko sreče, kakor jo zaslužiš, fantič moj! Zdaj pa vsaj dobro preštej svoj denar, kajti jaz sem hotel, da ga dobiš ti, ne pa tvoji starši.«

»Če vi pravite, da je vse v redu, gospod Tiburs, potem mi to zadostuje,« je odgovoril Cvrček, čeprav se mu listnica ni zdela čisto nič napeta.

Herbert pa mu je takoj pojasnil:

»Videl boš, da sem vanjo dejal dva bankovca po tisoč frankov, ker je to bolj pripravno. Kar tvoje lakaste čevlje zadeva, mi je pa Sedobrof dal nekaj denarja, da te oblečem. Sla bova torej še pred kosilom k Lepi vrtnarici in kupila čevlje.«

Cvrček je začel kar z rokami ploskati:

»To je preveč, gospod, to je preveč! Joj, kako sem srečen!«

»Kaj pa boš naredil s svojim denarjem, mali moj?«

Fantek je sklonil glavo. Rad bi govoril, pa si ni upal. Ker pa ga je Herbert Tiburs le priganjal, je priznal:

»Nekaj bi vas rad prosil, gospod.«

»Le kar povej, Cvrček!«

»Mislim sem vas vprašati, če bi vam ne bilo preveč neprijetno, da bi šli z menoj na Montmartre in plačali dolgove mojih staršev, kajti če ima otrok toliko denarja, se ljudem zdi sumljivo.«

»Z veseljem, fantič moj, prinesel pa ti bom tudi vsa potrdila. Koliko dolgov pa misliš, da imajo?«

»Nekoč sem mater slišal, da je rekla očetu: »Morala bi imeti najmanj pet sto frankov, da bi plačala vse dolgove!«

»Dobro, plačala jih bova, pa ti bo še vedno ostalo kakih petnajst sto frankov.«

»Rajši bi videl, če bi vi hoteli shraniti moj denar. Ali bi hoteli, gospod Tiburs?«

»Prav rad, saj sva vendar prijatelja.«

»Pa še nekaj...«

»Še nekaj? Kaj pa?«

»Ne upam si povedati.« je odvrnil Cvrček in povsili oči.

Prav tisti hip sta prišla do voza Sedobrof in Kradlov, šoferju nekaj naročila in se usedla v voz.

Avto je pognal.

Ravnatelj je pogledal na uro in rekel:

»Dobro je šlo, šele enajst je ura. Kosili bomo ob eni. Dobimo se pri Pečenem prašičku. Vam je prav, Tiburs, če vam izročim fanta?«

»Velja, Sedobrof, prevzamem ga za ves dan. Dopolodne ga bom malo načičkal, popoldne pa se bova zabavala.«

Kolikšen praznik za Cvrčka, ko pa so ga od vseh strani tako razvajali!

Oblekli so ga po mornarsko v modro in belo platno, mu kupili lakaste čevlje in visoke nogavice. Celo majhen površnik iz nakodranega sukna je dobil, mornarsko čepico in par rokavic.

Za nameček je gospod Tiburs naročil še srajce, robceve in nogavice. Nato je fanta peljal še k brivcu, da mu je lase ne ostrigel, pač pa natri in počesal, kajti v prihodnjem filmu bo njegova ježasta štrleča glava hodila čisto prav. Cvrček je bil zdaj tako načičkan, da si ga komaj spoznal. Bil je zares »šik«!

Samo hodil je kakor raca, tako nerodno se je počutil v novem pavjem perju. Ves srečen se je sam sebi nasmihal in se ogledoval v vsakem zrcalu.

In kako so ga šele v restavraciji občudovali!

Natakar mu je pomolil veliki jelovnik, naj si izbere jedi.

Kakor vsi otroci, je bil tudi Cvrček nezaupe do neznanih jedi.

Ni mu bilo za jastoga na ameriški način, ne za čudno pripravljene piščančice, ali jagajčiji hrbet na bearnski način. Ko je videl, da nobene jedi ne izbere, se je Herbert sklonil k njemu in ga tiho vprašal:

»Kaj bi najrajši?«

Cvrček se je spomnil, kaj so doma jedli ob največjih slovesnostih, in je prav tako tiho odgovoril:

„Naša Zvezda“ erscheint zweimal monatlich oder einmal monatlich als Doppelnummer. — Bezugspreis 12 L. Preis jeder Doppelnummer 2 L. — Herausgeber: SVDKM (dr. T. Klinar) — Schriftleiter: Dr. J. Oražem. — Schriftleitung: Poljanska 30. — Verwaltung: Streliška 12/II. — Gedruckt bei Ljudska tiskarna (J. Kramarič), Ljubljana.

»Svinjski rep z zajčjo omako.«

Tiburs se je komaj premagal, da se ni zasmejal.

»Tega danes nimajo. Pa naredi kakor jaz, naroči toplo juho, mrzlega piščančice z majonezo, šparglje in sladolede.«

Cvrček je dvakrat prikimal v znak, da mu je prav, in kljub predsodkom se mu je kosilo zdelo zelo dobro.

Ko pa je Herbert peljal svojega varovanca v kino, ga je vprašal:

»Kaj pa je tisto, kar si me hotel davi vprašati?«

Cvrček je tiho rekel:

»Da bi obiskali mojo mamo!«

»Prav rad, fantek moj.«

»Samo...«

»Kaj, Cvrček?«

»Tega ji nikar ne povejte, da sem skočil.« (Dalje.)

LISTNICA UREDNIŠTVA

Vsem. Dodajte podpisom še razred, ki ga obiskujete. Pišite samo na eno stran!

S. J., Rakovnik. Poslano ni pesem.

V. T., Ljubljana. Vesel sem bil tvojega sestavka, saj si se prvi odzval vabilu NZ, naj dijaki popišejo verske svetinje naših domov. Za tisk sicer še ni, upam pa, da boš sčasoma lahko kaj čednega napisal.

Zoran. Preveč sentimentalnosti in suhoparnega razmišljanja, življenja pa nič. Vaje, mnogo vaje! Talent imaš.

M. Mar. Če hočeš malo zaslutiti, kakšna je prava religiozna lirika, vzemi v roke slovensko antologijo s tem naslovom. Morda boš tedaj spoznal razliko med njo in Tvojo pesmijo.

V. B. Tvoje pesmi so preveč razumske, pravega doživetja v njih pogrešam. Tudi oblikovno me še ne zadovoljujejo. Mnogo beri in mnogo se vadi, pošlji pa le še! Lansko pesem »Večna luč« pa imaš v tej številki.

ZA BISTRE GLAVICE

Na uganko v prejšnji številki smo dobili toliko rešitev, da zaradi pomanjkanja prostora imen vseh reševalcev ne moremo objaviti. Namesto dveh smo zaradi tega izžrebal tri. »Pesmi za c. ljudsko petje« dobe: Hočevar Franc, dijak, Baragovo; Ogrin Janez, bogoslovec, in Silvester Vladimir, dijak, Šiška.

V tej številki — zopet nekaj novega. Glejte zadnjo stran!

„Naša Zvezda“ izhaja dvakrat mesečno ali enkrat mesečno kot dvojna številka. — Naročnina 12 L. Cena posamezne dvojne številke 2 L. — Izdajatelj: SVDKM (dr. T. Klinar). — Urednik: dr. J. Oražem. — Uredništvo: Poljanska cesta 30. — Uprava: Streliška ulica 12/II. — Tisk Ljudske tiskarne (J. Kramarič), Ljubljana.

2.

Kadar juha je neslana,
treba je soli.
Če ne zmerja me...,
prave igre ni.

3.

Kratko pesem poj od kraja
star je nauk ta.
Če v predstavi drete
zmanjka,
... naš jecljā.

4.

Svet zmešati, le prerado
lopovom uspe.
Kdo naj igro nam zaplete,
če... ne?

Za bistre glavice — in spretno ročice

Mnogi naši mladi umetniki — tudi bralci »Naše Zvezde« se poskušajo v ročnih lutkah in s tem sebi in domačim krajšajo čas v dolgih in zaprtih zimskih večerih. V tegobah sedanjih dni more tudi to nuditi nekaj utehe, obenem pa na vse vzgojno vpliva ter pospešuje družinsko skupnost. Da razveselimo »male in velike otroke«, prinašamo to uganko, ki more po srečni rešitvi služiti tudi kot uvodna točka domače predstave. Klíšeje je posodila Mladinska založba, ki je izdala Kuretov priročnik »Pavliha«, knjigo o ročnih lutkah.

5.

Kjer je kaj prav zavoz!
tam »cherchez la femme!
Le prerada... huda
jo zagode nam.

Pavlihova družčina se predstavi

Pavliha pripoje:

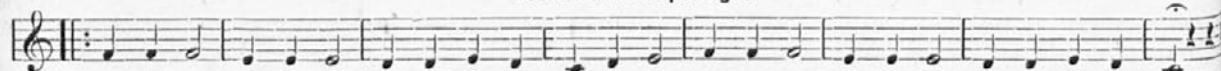

1. Ka-dar Pust se k nam pri-kla-ti, je Pa-vli-hov

god. Kjer Pa-vli-ha se ko-ša-ti, praznik je povsod!

Vse »občinstvo« pomaga:

Tra-la-la, tra-la-la, ho-la-di-ja ho-la-dja, tra-la-la, tra-la-la, ho-la-di-ja-dja!

6.

Včasih zre oko post
vendarle mimó.
Če se... izmažem
srečen sem zelo!

7.

Kranjec hitro vraga k
kadar oblič.
Naš... že sam od s
urno priřrč.

ice 2—7 vnesi namesto pik pravilno ime lutke, ki Ti jo predstavlja slika. Rešitve do 15. februarja. Za d
izžrebana nagrada: Kuretov priročnik »Pavliha«.